

PARLEM DE CUINA

Cuines antigues de Sóller

Així es titulava l'article especial que vaig publicar en el setmanari el Nadal de 2005, una visita per algunes de les cuines més antigues de Sóller: Can Dulce, Bàltx, Es Museu de Sóller (Carrer de Sa Mar), Can Carol i Can Prunera.

I es precisament la recent visita a n'aquest reformat casal modernista del carrer de Sa Lluna, que m'ha fet traure del bagul del records les fotografies que vaig fer durant aquella visita.

I es que vull usar aquest petit espai per a mostrar l'excel·lent feina que allà si ha fet i perquè pugueu comparar amb la fotografia que acompanya aquest article; l'abans i després de l'estància dedicada a la cuina.

Tot el casal ha tornat a néixer, però la feina que s'ha fet a la cuina del pis inferior és espectacular: quant vaig visitar-la, ara fa 4 anys, es trobava en un estat de ruïna total, ja que segons hem contaren, una inundació havia deixat tot el menjador i la cuina inferior totalment inservible. Quasi a les fosques vaig fer unes poques fotografies, que contrasten enormement amb les que vaig fer durant la visita a Can Prunera per Sant Bartomeu.

Tant de bo hi hagués més iniciatives, com aquesta per a la recuperació del nostre patrimoni.

Dons per anar fent boca i apropar-nos més si cap, als principis del segle XIX i completar la nostra visita al nou museu, aquí us deixo una recepta dolça de cuina antiga, espero que us agradi.

Com sempre, mantindré l'idioma i l'ortografia del text original, per a reflectir millor les intencions de l'autora.

Comer blanco.

- Una mesura de leche
- Media libra de azúcar
- Un trozo de canela
- Un trozo de piel de limón
- 3 onzas de polvos de almidón

Bien mezclado y después colado y puesto en el fuego y

siempre mezclando: y lo sacan del fuego y puesto dentro de platos.
Fin

L'apunt:

Comer blanco, fa referència al menjar blanc; unes elaboracions molt típiques a Mallorca que tenen els seus orígens a l'edat mitjana.

Tant es poden cuinar dolços com salats, i és bàsicament un líquid (llet o brou d'au, principalment) lligat amb fècules o farina d'ametlla. Fet amb brou d'au i lligat amb farina d'ametlla és un plat típic del Nadal que també es pot denominar Salsa de Nadal.

Altres formes de denominar a n'aquest plat són: Menjar Blanch o Menjà Blanch; i podem trobar receptes de menjar blanc fet amb ingredients tant dispars com són la llagosta, el brou d'au, palo o fins hi tot fer-ne un bunyols de menjar blanc.

Així hi tot el manjar blanco també és típic de la cuina antiga castellana i d'alguns països sud-americans.

Per a facilitar la comprensió de les mesures aquí us deixo una taula d'equivalències de mesures antigues.

1 gra.....	0,0579 grams
1 argenc (36 grans).....	2,083 grams
1 quart (4argencos).....	8,33 grams
1 unça (4quarts).....	33,3 grams

1 lliura (12 unces).....400 grams
En el text de la recepta indica "una mesura de llet", normalment les mesures es prenen amb tasses o tassons, així que la quantitat de llet volta els 250 o 300 grams. Sempre ho podem modificar segons lo espès que vulguem la crema. Bona setmana i ens trobam aquí mateix dissabte que ve.
parlemdecuina@hotmail.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Commemoracions històriques del mes de setembre

Hem entrat a setembre, amb ell ens apropem a la tardor, a un esperat canvi de les temperatures que han fet un estiu llarg i xafogós; i al mateix temps a un grapat de fets històrics, inclosiu alguns d'ells coincideixen amb la data com és l'11 de setembre amb la remembrança de la diada nacional de Catalunya i la gran bestiesa de l'11 S, amb l'esclat dels avions contra les Torres Bessones a Nova Iork, que costà milers de morts (assassinats per obscurs interessos); fet que va permetre i justificà la Guerra a l'Irak, que a hores d'ara passa del milió de morts, que tan bé li va anar al Zombi Bush i als seus adlalters per fer un negoci sucós amb el petroli i la reconstrucció (diuen). Don gràcies a Déu que el zombi ja no exerceix de president de govern, malgrat no descart veure'l un dia assegut a un tribunal per crims en contra de la humanitat.

Hom pensa que la història de la humanitat és podria fer tot seguint l'ordre cronològic de les diverses guerres que han anat ocorrent. Quan començ a escriure l'article, dia 4, farà 70 anys d'una altra brutalitat, l'inici de la IIª Guerra Mundial, que conformà la situació econòmica, política i social de tot el món i encara a hores d'ara hi ha hagut distints esclafits, fruits d'aquella barbàrie. Recordem totes les guerres i els genocidis ocorreguts als Balcans, i no fa tanta estona a Sèrbia amb l'eliminació sistemàtica dels Bosnis-Musulmans, per una bèstia il·luminada, que volia crear una Gran Sèrbia.

Quan els països democràtics, giraren els ulls cap a l'altre costat pensant que amb la guerra incivil espanyola, i sense donar el mínim suport a la malmenada IIª República per les tropes feixistes (incloses les italianes i alemanyes), es creien que s'estalviarien l'enfrontament amb la bèstia negra d'en Hitler, no tan sols s'equivocaren de valent, inclosiu fent orelles de cònsol a l'annexió d'Àustria, que acabaren

patint-ho en pell pròpia, 6 anys acabada la guerra de 1936, deixant i consentint que el feixisme en forma de dictadura franquista s'hi afingués i arribés a durar 40 anys de fosca i repressió. Durant aquesta etapa, és va dur a terme el genocidi més gran amb la història de la humanitat: L'escabrosa "Solució Final" amb més de sis milions d'assassinats la majoria jueva, i també la mirada cap a un altre costat per part dels països aliats, inclosiu el Vaticà, tot essent Papa Pio XII, qui no les tenia totes clares, ja que tenia en Mussolini massa a prop. D'aquella situació infame, actualment se n'han donat molts de testimonis, ha estat un fet que es troba a les cartelleres del cinema en una infinitat de pel·lícules i que realment ha marcat una etapa històrica i aberrant d'una humanitat que a vegades em deman si sap a on va.

Dins d'aquests records i mirant un mes enrere, l'agost, també el record d'aniversari del llançament de les dues bombes atòmiques a Hiroshima i Nagasaki per part d'USA i que causaren cent de mils de morts i el missatge de terror que encara dura en supervivents que varen viure una de les accions més macabres d'aquella guerra mundial.

A més del record d'atemptats i guerres, també el proper dia 13 farà 36 anys del cop estat a Xile contra un govern legalment constituït i triat a les urnes, el de Salvador Allende, amb suport de la CIA, ja que Allende no se li va ocórrer altre idea que nacionalitzar les mines de coure que estaven en mans de multinacionals nord-americanes. Deixaren que el botxí i general dictador Augusto Pinochet, escampés arreu del país la repressió i la tortura.

A vegades em sembla que és molt convenient fer una mica de memòria i no deixar que amb la quantitat d'informació (moltes vegades esbiaixada i manipulada), ens atorrollin la neurona i no siguem

capaços d'analitzar el que realment passa. Actualment i pel pas que anem, tindrem més record de commemoracions de bestieses armades. Tenim un total d'unes trenta guerres repartides arreu del món, amb els seus corresponents genocidis. Tenim tot un grapat de tragèdies humanitàries on reben els de sempre, els pobres i deseparats del món als qui se'ls hi ha robat, amb consentiment dels països rics, les seves matèries primeres, deixant que governin o desgovernin uns governants corruptes que ja els hi estan bé pels seus interessos, com en el cas d'Afganistan. I ens trobam en el segle XXI de la nostra història i un es demana si no necessitam un correctiu seriós per adonar-nos compte que ens estavellarem el cap.

Eckhart Toole, l'escriptor de "El poder del ahora", del que n'he escrit altres vegades, diu que el cos dolor de la humanitat ha arribat a cotes insostenibles i inimaginables. Jo afegeix que és imprescindible un canvi de paradigma - duem més de 2000 anys fent l'ase i resolvent els conflictes de la mateixa manera: la violència, l'agressivitat, la bestialitat -per poder continuar cap a una evolució espiritual més completa de l'ésser humà.

I malgrat se'n pugui categoritzar o etiquetar d'optimista, encara tinc l'esperança de què serem capaços de canviar de curs i de camí, ja que crec que no ens quedarà altre remei, doncs històricament la lluita de la foscor en contra de la llum és existent en totes les cultures, i sé interiorment que en algun moment de la nostra història serà la llum que venci. Jo al manco i dins la màxima humilitat, estic intentant posar el meu gra d'arena perquè això ocorri el més prest possible.

Josep Bonnín

